

Պարույր Սևակ

Հասարակ պահանջ

Իմ ուզածը...

Իմ ուզածը կարծում եք թե շատ մեծ բա՞ն է:

Ես չե՛մ հայցում երջանկություն,

Չե՛.

Տանջում է ինձ հասարա՛կ մի ցանկություն՝

Պա՛րզ տեսնելու,

Պա՛րզ տեսնելու ցանկությունը:

Ա՛խ, տրվե՛ր ինձ պարզ տեսնելու

Կարողությունն աստվածային...

Եվ ո՛չ միայն խավարի մեջ պարզ տեսնելու,

Այլ մինչև իսկ կրքի պահին

Պա՛րզ տեսնելու ա՛յն ստվերը,

Որ հինավուրց արևային ժամացույցի սլաքի պես

Պիտի նշի ժամանակը մեր հոգեկան՝

Այնշտայնին հաստատելով կամ հերքելով:

Պա՛րզ տեսնելու, ինչպես մե՛ր իսկ,

Այդպես նաև Երկրագնդի ընդերքներում

Մեր ու նրա ա՛յն մարմանջը,

Անանցների ա՛յն հին քորը,

Եվ ա՛յն եռքը անտանելի,

Որ տանջում է մեզ ու նրան,

Տանջում սաստի՛կ՝
 Ստիպելով անվերջ քավել ու քանավել
 Մեր սեփական առաստաղին
 Ու երբեմն էլ նու՛յնիսկ ծակել առաստաղը...
 Պա՛րզ տեսնելու
 Հրահեղուկ այդ մարմաջը-եռքը-քորը,
 Ինչպես որ մենք տեսնում ենք պարզ
 Խլուրդների խուլ խլիրտը
 Ա՛յն խաղալիք - բլուրների ծանոթ տեսքով,
 Որ վերև են մղում սրանք հողի տակից...
 Բայց ո՞վ կտա ինձ այսքան բան՝ մե՛կ կռակելով:
 Չէ՛, տալիս են
 Մի հասարա՛կ բանի համար՝
 Իմ բովանդա՛կ կարողությունն ու կայքը ես
 Պա՛րզ տեսնելու գեթ այն բանուկ ճանապարհը,
 Որով քայլում ենք բոլորըս՝
 Չիմանալով, թե մինչև ո՞ւր,
 Ինչի՞ համար
 Եվ արդյոք ի՞նչ նպատակով...
 Պատասխանիր ինձ գոնե դո՛ւ, ի՛մ սիրելի.
 Պա՛րզ է արդյոք գեթ մեր սիրո ճանապարհը:
 Ու՞ր ենք գնում:
 Ու՞ր կհասնենք:
 Արժի՞ գնալ:
 Դու լսո՞ւմ ես.
 Ծտերն ասես ո՛չ թե երգում,
 Այլ ... «ի՞նչ... ի՞նչ» են ճշում անվերջ
 Եվ դրանով պատառոտում երկնի մովը,
 Իսկ լորերն էլ ո՛չ թե երգում,
 Այլ «չէ՛... չէ՛»-ի իրենց մեխն են մխում անվերջ

Այդ կապույտի պատովածքում:
Ես նրանցից որի՞ն լսեմ:
Ի՛նձ չես խղճում՝ խղճա նրա՛նց.
Պատասխանի՛ր...

19.III.1964թ.

Դիլիջան